

[Aksel Larsen.]

Derimod havde statsministeren i dag ingen ting at mene, eller i hvert fald ingen ting at sige, om sin og sit partis stilling til fagbevægelsen og til fagbevægelsens krav og problemer. Det synes jeg jo ellers at man med rette kunne have forventet at en socialdemokratisk statsminister, navnlig i den situation, vi befinder os i, havde brugt nogen tid og nogle ord på.

Statsministeren havde heller ikke i sin tale ét ord at sige om samfundsstrukturen, havde intet at sige om en socialistisk mål-sætning, skønt socialismen fortsat står på det danske socialdemokratiske program af 1913, der mig bekendt ikke er afskaffet, selv om det er lagt i arkiverne. Han havde ikke noget at sige om strukturændringen af samfundet, til trods for at netop de største fagforbunds kongresser har erklæret, at dette spørgsmål er aktuelt og må sættes på dagsordenen. Måske skal jeg tilføje, at man i selve De samvirkende Fagforbunds, Landsorganisationens, blad Løn og Virke i det nummer, vi netop har fået i dag, kan se en stor artikel om, at de socialistiske perspektiver må fastholdes. Jeg har derfor lov til at være en lille smule skuffet over, at socialdemokratiets leder og landets statsminister i en storpolitisk debat i folketinget intet har at sige herom.

Jeg har også lov til at hæfte mig ved, at den højtærede statsminister ikke har haft noget som helst svar, eller forsøg på svar, at give på mit spørgsmål om, hvorfor man fortsætter med forbrugsbegrænsningspolitikken af 1957 i en helt anden situation. Jeg tillader mig at citere det spørgsmål, jeg stillede i min tale i går:

„Når nu den begrundelse, man i juni 1957 gav for nedskæringerne, totalt mangler i dag — og for den sags skyld har manglet længe — hvorfor opretholder man så nedskæringslovene af 1957? Hvorfor går man så oven i købet videre? Ja, for nationalbankens diskontoforhøjelse er jo en yderligere prisfordyrende og forbrugsbegrænsende foranstaltning, som umiddelbart vil fordyre boligbyggeriet og skabe arbejdsløshed, men som i øvrigt rammer det meste af erhvervslivet.“

Jeg synes ikke, at det er at tale om noget andet end regeringens politik og situationen for befolkningen at drage dette spørgsmål

frem, og jeg er nødt til at gentage det, da den højtærede statsminister, som var eneste taler på regeringens vegne, ikke har villet beskæftige sig med denne side af regeringens politik eller regeringens manglende politik.

Den højtærede statsminister var meget vred over, at jeg i min tale anbefalede af-rustning, og han sagde herom i sin tale noget, som jeg er nødt til dels at citere, dels at beskæftige mig med. Han sagde bl. a.:

„Til det ærede medlem hr. Aksel Larsen er kun at sige, at han af grunde, som han bedst selv må kende, i forsvarssagen har placeret sig til venstre endog for den hårde kerne i det kommunistiske parti: han ønsker simpelt hen en total afskaffelse af et dansk forsvar.“

Mine grunde kender enhver. Dem har jeg fremlagt så ofte og så udførligt, så dem forstår den højtærede statsminister også. Jeg har sagt — jeg skal gerne gentage det — at enhver, der er ved sin fornufts fulde brug og ikke er en forbenet militarist, må kunne se, at et land som Danmark, med Danmarks geografiske beliggenhed, udstrækning og folketal og økonomiske ressourcer, ikke i de moderne krigsvåbens tid har nogen som helst mulighed for at forsvare sit territorium eller beskytte sin befolkning ved militære midler, og at det eneste forsvarlige derfor er afrustning.

Den højtærede statsminister spørger i sin tale videre:

„Hvordan ville egentlig udviklingen blive i verden, hvis alle de små og større demokratiske nationer indtog samme stilling, uden at dette var begrundet i nogen international, kontrolleret aftale mellem magtgrupperne i verden?“

Det behøver statsministeren ikke at spørge mig om. Jeg har ikke foreslået, at vi her i folketinget skulle vedtage afrustning af det, statsministeren kalder „alle de små og større demokratiske nationer“. Jeg har beskæftiget mig med Danmark og er ved at tænke over Danmarks situation kommet til den slutning, at det klogeste, vi kan gøre, er at afruste. Jeg har ikke sagt, at vi her skulle beslutte, at der skulle afrustes i andre lande.

Den højtærede statsminister siger videre:

„Jeg kan ikke forstå, at det ærede medlem“ — det er altså mig — „virkelig mener, at man skal føre en politik, hvor-